

et Kollegium, et Raad. Det tror jeg ikke gaar. Men jeg tror ikke alene, at det ikke gaar, men jeg tror, at det vil være meget uheldigt. Sjøleplejen drejer sig om alle de intimeste Spørgsmaal i Privatlivet. Det er for mig en i højeste Grad uhyggelig Tanke, at et Raad, et Menighedsraad, en valgt Forsamling sidder og underhandler med Præsten om, hvorvidt et eller andet Medlem af Menigheden nu er paa den rigtige Side, eller han ikke er paa den rigtige Side, om hans Anfægtelser, om hans Fristelser, om hans Fald, hans Laster eller Tilbøjeligheder. Det forekommer mig at være en højst uhyggelig Tanke. Der er jo indenfor visse kirkelige Kredse en stærk Tilbøjelighed til Sladder. Vi have i de seneste Tider haft tilstrækkelig mange Vidnesbyrd derfor. Vi have set, hvorledes en af Folkekirkens mest ansete Præster har udspremt Sladder om sine Kolleger, Sladder, der ved Undersøgelsen viste sig at være ren Sladder. Vi have set, hvorledes denne Præst, Vilhelm Beck i Ørslev, skriver til en Tilhænger i et Sogn med Anmodning om at skaffe sig Oplysning om, hvorvidt vedkommende Sognepræst er forfalden, og vi se derefter denne Mand i 8 Dage gaa paa Lur op og ned ad Hvalsø Gade og stille sig udenfor Præstegaarden for at forsøge at gribe Præsten. Vi se endelig, at denne Mand en Dag i Hvalsø synes, at Præsten kommer til at træde i en Vandpyt, og saa straks iler han til en Kollega og siger: Læg nu Mærke til det, nu have vi endelig grebet Præsten. En saadan Tilbøjelighed til Sladder om sine Medmenneskers Færd vinder jo mere og mere Indpas i denne kirkelige Retning. Skulle vi nu give den Vand paa Møllen og oprette en Institution, hvor det vilde blive det daglige Samtaleemne, hvordan han har det, og hvordan hun har det o. s. v. Særlig vil man jo udbrede sig om sine Medmenneskers kønslige Forhold, thi det er jo en Kendsgerning, at de, som netop strengest hævder Buddene paa det kønslige Omraade, det er dem, der have størst Lyst til evig og altid at tale om kønslige Forhold, forarges over kønslige Forhold og stikke deres Næse i andre Menneskers kønslige Forhold. Det er en Erfaring, og jeg er sikker paa, at hvis de Menighedsraad, der her paatænkes oprettede, skulle have de Opgaver, som nævnes her, kunde jeg fristes til at sige, at det vilde blive hellige Sladrekollegier, og jeg vil meget bestemt fraraade Folketinget at gaa med til noget, der efter al Sandsynlighed vil blive noget saadant. Vi skulle hverken have Kirketugten oplivet

eller hellige Sladrekollegier oprettede, vi have sandelig hellig Sladder nok i dette Land.

Ja, saa faar Menighedsraadene en Opgave til, de skulle øve fri kirkelig Fattigpleje, og de Midler, som man her stiller til deres Raadighed, ere de Midler, som nu forvaltes af de fri Fattiggasser. Det forekommer mig at være reaktionært, et Tilbageskridt, man her foretager. Nu er det saaledes, at de fri Fattiggassers Medlemmer vælges ved fuld almindelig Valgret, de have ingen Præst til født Formand, og Befolkningen og de fattige ere særdeles vel tjente med denne rent demokratiske Fattigpleje. Her kommer man nu og vil berøve disse fri Fattiggasser deres Smaaskillinger og overføre dem til Menighedsraad, der ere valgte efter disse uheldige Bestemmelser og med Præsten som født Formand. Det blev nævnt i Gaar, at der i Gejstligheden i sin Tid herskede stor Misfornøjelse over, at man indførte disse fri Fattiggasser og lod dem vælge paa denne Maade. Ja, det var netop et af de demokratiske Fremskridt, der skete i Tiden efter Grundloven, og som man skulde have fortsat med. Og nu kommer man her og vil gøre dette Skridt tilbage. Der findes meget faa rent demokratiske Institutioner. Vore Sogneraad ere ikke demokratiske, vore Kommunalbestyrelser ere ikke demokratiske, vor Rigsdag er langt fra demokratisk. Der findes de fri Fattiggasser, det er omtrent den eneste virkelig demokratiske Institution i dette Land, disse Kasser, der vælges ved fuld almindelig Valgret uden Valgklasser, der selv vælge deres Formand og bestyre de Midler, som Folk have givet. Hvorfor skulde man gaa med til at svække Virke-maaden og Midlerne for denne eneste virkelig demokratiske Institution her i Landet? Det vil jeg i alt Fald ikke være med til. Jeg vil blot minde om, hvilken Vægt afdøde C. Berg lagde paa de fri Fattiggasser. Da der en Gang var Tale om at fordele Finanslovens Overskud, Statskassens Midler, ud til Hjælp for Kommunernes ubemidlede Befolkning, vilde afdøde C. Berg netop have, at de fri Fattiggasser skulde bruges til at fordele denne Stats-hjælp; saa vilde den jo ganske anderledes komme de trængende til gode end, naar den blev fordelt til Sogneraadene eller Amsraadene efter Hartkornet. Afdøde C. Berg lagde altsaa saa stor Vægt paa de fri Fattiggasser, at han vilde bruge dem som Fordelingsredskaber, naar Statskassen havde Penge tilovers at undvære, og det vilde